

Està seleccionat pel
Premi Nacional
de Literatura

Miquel Àngel
Riera

Escriure com cal

Aquí hi haurà, encara, qui discutirà la seva indiscutible categoria literària. La Generalitat ho ha tengut més clar donant-li el premi a la millor narració. Poc a poc ha anat reunint una obra ja admirada més enllà dels països de parla catalana.

L'escriptor manacorí acaba de tornar de Barcelona, a on ha rebut un dels guardons més apreciats per un literat català: el reinstaurat Premi de Literatura Catalana que atorga la Generalitat. Sembla, però, que res ha canviat a la seva vida.

Ens reb a casa seva i parlem a la biblioteca i pels jardins cuidats i amb detalls de bon gust aquí i allà.

Tal volta per la proximitat de la concitadania em costa pensar que estic davant un dels més valuosos escriptors en llengua catalana del moment; un dels cinc escriptors espanyols nominats pel Premi Nacional de Literatura de tot l'Estat Espanyol.

-T'emociona, encara, rebre un guardó?

-Per ses exactes, m'alegra molt, de forma més cerebral que cordial. No és una actitud vanitosa, sinó una demostració que vaig tornant vell. Però aquest guardó m'ha alegrat especialment ja que enguany tant els premis de la crítica Serra d'Or i el Premi Nacional de la Crítica s'havien declarat deserts, quan un i altre, segons diuen els diaris de Barcelona -dels que em mostra una còpia- volien atorgar-lo a «Els déus inaccessibles», però no pogueren per haver-los-me concedits en anys anteriors.

-És possible que sies conegut i reconegut al Principat i que a Manacor sies discutit i, el que és pitjor, ignorat?

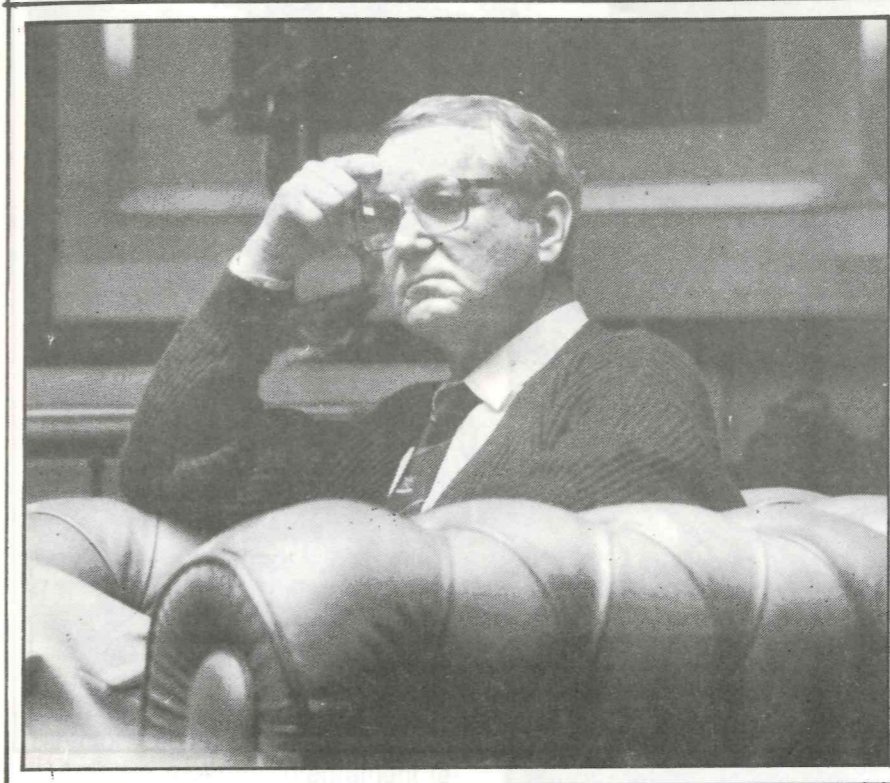
-Sí, me pareix possible, ho accept i me pareix bé. Jo he fet bastant perquè les coses sien així. M'interessa ser un ciutadà ras que exerceix una funció honestament. La part intel·lectual queda darrera la botiga.

-T'ha tractat malament el teu poble?

-No, globalment m'ha tractat extraordinàriament bé; algunes persones, en particular, ho han fet de forma indigna, però això no desequilibra l'apreciació global.

Aspir a viure molt tranquil, vora els meus. Que em deixin viure.

A la meva tasca poètica la consider una feina arrodonida.

-Com s'explica que un home tan ocupat professionalment tingui encara temps per escriure i escriure bé?

-Els dies tenen vint-i-quatre hores i jo ja tenc molts d'anys, si saps aprofitar les hores al llarg d'anys arribes a fer una obra.

... Morir quan cal, Andreu Milà, L'endemà de mai, Panorama amb dona... ¿T'obsessiona la Guerra Civil?

-No és que m'obsessioni; la vaig viure d'aprop a la infantesa, quan jo era molt receptiu i el meu subconscient deu estar amarant de situacions dramàtiques viscudes aquell temps.

-La teva narrativa té elements autobiogràfics?

-No, en quant a anècdota, sí en quant a dèries i obsessions, supòs.

Me pareix bé ser ignorat a Manacor; jo he fet molt perquè les coses sien així.

-A què més aspire en l'aspecte literari?

-A que els meus llibres siguin traduïts i a escriure molts pocs llibres més, però que estiguin molt escrits.

-Tú, que ets ambiciós, a què més aspire dins l'aspecte personal?

-A viure molt tranquil, devora els meus: la família i els amics que formen part de la meua vida; que em deixin viure un poc; no som belicós i no m'agrada que ho siguin amb mi.

-Assistim ara al «boom» de Miquel Àngel Riera com novel·lista. ¿Quina importància dónes a la teua obra poètica?

-La poesia està ja inventariada en un volum, com obra completa. Pensa que està en la línia del que a mi m'agrada que sia la poesia: lírica, comunicativa i expressada amb bellesa formal rigurosa.

-Deixes la poesia com una etapa ja superada o aspire a seguir escrivint poesia?

-De moment ho consider una feina arrodonida; forma un sol còs, però no descarto que algun dia escrigués-ne una mica més.

Els únics insatisfets amb «Els déus inaccessibles» són els homosexuals.

-Fa uns dies, el Diari de Barcelona afirmava que estàs entre els cinc finalistes del Premi Nacional de Literatura. ¿Què significaria estar entre els cinc escriptors espanyols nominats?

-El fet que estigui seleccionat com únic autor català ja és motiu d'una gran alegria; i si arribàs a guanyar -encara que no hi ha precedents- seria una de les grans alegries de la meua vida literària.

-És cert que una editorial de llengua castellana t'ha oferit traduir la teua obra al castellà?

-És cert que s'està traduint ja «Els déus inaccessibles» per l'editorial Alfaguara i és cert que hi ha dues editorials més que d'alguna manera -i perdona'm la petulància- s'estan disputant els altres. A una o altra s'aniran traduint. La d'aparició més imminent és la d'«Andreu Milà» al txec, en un volum de selecció de cinc obres de la narrativa catalana; una antologia on hi figuren Espriu i Calders.

-Com han estat les crítiques a aquest darrer llibre «Els déus inaccessibles»?

-Hi ha hagut moltíssimes crítiques, gairebé totes favorables. Els únics insatisfets, curiosament, han estat els homosexuals que esperaven un altre desenllaç.

